

Aczél Géza

(szino)líra

TORZÓSZÓTÁR

ASZTALITENISZ

talán boci gyermekkori nagy barátom lehetett volna sikereink utolsó megmondhatója a nemes diadalon amikor egy szerény ifjúsági pingpongbajnokságban nekem különben a mai napig ez a kedvesebb fogalom mint az elegánsabb asztalitenisz élménydúsabb sugárzásának homálylását sokáig bántam hol a református templom árnyékában az akkori hármás iskolában egy kopottas nagy helyiségben tulajdonképpen a tornateremben ma már lehet ott is megalkuvó s átpolitizált szentséges emberek kerengnek szóval a bronzért párosban megtáptosodtunk mindent ütöttünk vissza én még a fonákot is pedig szűkös skálámon ez nem volt túl nagy premissza pattogásunk már-már előlegezett valamiféle neoavantgárdot melyben főszerepet lassan a szoft játszott mint mikor az iskola folyosóján ütögetve a menza felőli lépcsőn feltűntek a pálóczi-lányok s akkor egyikünk se hibázott később a tenisz lakásunkkal szemben volt a pálya lett ennek a csuklóból generált sportnak a halála az asztalnál már vállból felfelé csapkodtuk a labdát majd mindkettő mögül a vágy is elszállt megmaradt a groteszk látvány ahogy a néző fejét jobbra-balra dobálja

ASZTALKENDŐ

a magunkban kiporciózott törékeny létnek aligha bujkál iróniába mártva zavarabb alakja mint mikor a közelmúlt néhány tünedező emléke visszatérő lappangó vízióit belénk akasztja pátosz és a megvetés furcsa egyvelegéről a nosztalgia függönyét lebbentve fel megérintve múltadból azt a kevéske periférikus élményt ami még érdekelt életteredben az elhagyott világból ahogyan kezdjük a múltással isteni szólamokkal a koporsó körül a gyászoló nép gyászol vagy a szomszéd pista bácsi őrizve karakterét státuszszimbólumként gyűjt szivarjára más csokornyakkendőt köt ha jön a tömegek mindenkor eléggé bizonytalan előjelű lázadása a gyermekkor szalvétagyűjtő szenvedélyéről nem beszélve amikor a gyűrött vékony papírfoszlányok helyett a régi kopottas filmekből és provokáló proletár protokollból felvillan az asztalkendőnek bőséget sugalló képe egy-egy irritáló toka alatt ám mielőtt a gúnyolódás látszata fölkerelkedne a tudatban bemozdul néhány nemes hagyományt jelenbe egyengető pillanat létminőségében relatíve nincs visszább és nincs tovább esélytelenséget cipelünk mind miként tróger a zongorát az értelmetlenség felé

ASZTALOSSÁG

működnek bennünk bőven reverzibilis elemek is mert hogy olykor a fától nem látjuk az erdőt azt erdőszéli gyerekkorom bennem rendezi hisz a kölyök még csak az orráig tekint teher neki a tágabb dimenzió mely a buja növényzet absztraktabb víziójában benne van inkább nézegeti az ágakon ücsörgő madarakat vagy a repedező fatörzsek alól előbújó számos bogarat szelleme nagyvonalúbbá válik s némi bölcsesség mentén majdhogynem térkép lesz számára a táj hogy zsúfoltan beleférhessen a kívánt nagyvilág már képletesen is szólva az erdőtől kezdi nem látni a fát mely szimbólummá válik ha mint a cédrust megérinti a magány apró jelzések tömegével zsúfolva a hiányos teret hol vastos gerendákat lát zizegő lombokat hűs árnyékot s sejtelmessé válik a bútoron futó vékony erezet és bár a fafaragás műfaját alig kedvelem kissé zord nekem figyelmem idővel felnő az asztalosságig emlékemben egy kicsapongó diáksereg cigányzenére vadul éjszakázik mikor a sarokban váratlanul felugrik egy kapatos asztalos egymillió forintom van ordítja a szegénységben elnémul a cimbalom megáll korsós kezünk s motyogjuk hú apám

ASZTALTÁRSASÁG

ahogy így a vége felé megmaradt kopottas emlékeimet a régen levitézlett alanyi költészetben a halhatatlanság kísértése nélkül beszántom kétségbe esve még homályló szemekkel is látom e hosszú emberöltőben alig volt igazi barátom képzelt batyumban hiába kísért végig az úton valamiféle stabil humanum és az esetekkel és kiteszítottakkal keretezett empátia innen hol a finnyás kispolgári érzület lökött el hol a morális tisztességet olykor megingató pia és végül beburkolt az egzisztenciális sugallatok felől egy különös jóságos közöny amely szigorú etikai normákba ugyan nem ütközött és tartotta a lépést a mindenkori szolidaritással de az önvád itt is zaklatott ha a bátorság kevésnek bizonyult s az annyit lejárattott hajrá magyarország lózung nem szervült eléggé az alkati magánnyal legfeljebb egy-két partizánakció és vigaszul néhány üldözött asztaltársaság bennük néhány felemelő epizodikus barát akiket miként a zárt kagyló a gyöngyöt magamnak kigyöngyöztem ám a lélektan megfejthetetlen rejtélyei között sohasem volt bizonyos miként fedi kapcsolatunkat a köztük s a köztem kikerülve a kellemetlen kódokat

ASZTALTERÍTŐ

mostanában kevésbé ismerem miként aránylik egymáshoz a díszítgető s a tarkatási szándék idegen helyeken akkor se járnék ha kellene igazából sosem szerettem közlőrlől lesni másoknak titkait noha múltó életem során gyakran meg-esik hogy elmerengek a rejtélyes ablakok alá érve hányféle sors zsúfolódhat akár egyetlen utcaképbbe és lüktet-e még valahol a régi élmény mint egykor ha anyám megbecsült vendégekre várva egy ebédre vagy vacsorára előszedte

szekrény mélyéről az ünnepi asztalterítőt ami más érzület volt mint a megszokott kockás abrosz e kettőt rangos szótárak hiába mossák össze a jelentés olykor csak röpke árnyéka a gomolygó belsőbb valónak ő nem is adott tágabb értelmet a szónak érkezés előtt az ágyterítőt szemérmesen még kicsit megigazgatta az igényesebb horgolásból kapott néhány giccses vázának alja és a térben lassan ülepedni kezdett egy azóta alig tapasztalt nyugalom

[A kézirat itt megszakad. A szerk.]

Nagy Kata

Egy szép őszi nap

Hasonlatok jutnak eszembe a holdról,
egy saját, nem olyan rossz, de versbe azért nem írom.

Fenyők sziluettje a panelsor előtt, a szürkület
fogsora a telepbe mar, az ég alján vékony csíkban habzik a fény.

Fehér a semmi a nagyáruház polcain.
A leértékelés kész átverés.
Melleimben alszik a tej, kisbabám ínye alatt ébred a farkasöszton.
Nyakába fúrom az orrom, kinevetjük a mindenhol jelenlévő halált.
A csodán gondolkodom és a szelídség darvain,
akik az árnyas csontvelőben élnek.

A csoda miatt szökik könny a szemünkbe, amikor valami igazán gyönyörűt látunk.

A szülőágyra keresztet rajzolt a relaxán át
a kipréselt nap,
de a sürgölődésben és vérben
erről akkor senki nem gondolt semmit.

Sylvia Plath

Hogyan kerülhetnék közelebb saját költészetemhez?

Minden ragyogó ötletemet írom le, csöpögő hajjal ugorjak ki
a zuhany alól, mintha áram ütne meg?
Hagyjam abba a felseprést [a házimunkát a férjem végzi],
kis kupacokat hagyva